

bromera

Pasqual Alapont

L'OMBRA

DEL PARE

«Una pila de galetes matxucades en un bol ple de llet calenta», això hauria respost Víctor si li preguntàveu què era la felicitat. Sense haver llegit Epicur ni cap dels seus deixebles, intuïa que la felicitat era l'absència de dolor. Dotze filipinos recoberts de xocolata i dissolts en la llet calenta, escarxofat al sofà, calçat amb unes sabatilles còmodes i mentre veia un partit del Llevant a la televisió, això era quasi la glòria. Si el seu equip guanyava, bé, i si no, també: estava acostumat a perdre.

La mare cantava a la dutxa, però era incapaç d'identificar la cançó en aquell embolic de notes dissonants. Devien ser tres o quatre temes alhora, fragments apedaçats que expressaven una alegria elemental. La felicitat per a Roser era afusellar la veu d'Elton John mentre s'esbandia els cabells, i poc li importava el que podia opinar el cantant allà a la seua bonica i verda Anglaterra.

Tot d'una el telèfon va sonar, el bep propi del whatsapp. Víctor no en va fer cas, era el mòbil de la mare. El lateral dret del Llevant va fer una incursió per la banda i el defensa contrari el va acaçar per darrere. Falta sobre la perpendicular de la porteria, una posició excel·lent per a intentar el gol. Casadesús va agafar embranzida i va llançar: als núvols.

Bep, bep. El mòbil va tornar a sonar, fins a cinc vegades.

Els fets inesperats ens posen en alerta. Una gasela baixa al riu, sent un clec i, com un ressort, alça el cap, ensuma l'aire, detecta la ferum d'un lleó afamat i fuig. Però un bep del mòbil de la mare no era cap motiu de perill per a Víctor. Si l'avi haguera mort, la tia Joana no es limitaria a enviar un whatsapp, s'hauria pres la molèstia de telefonar i els n'hauria informat.

Tres beps més. Víctor va alçar el cap, un punt molest, però va fer l'esforç de concentrar-se en el perfum del xocolate; es va ficar una palada plena a vessar de pasta de galleta i va començar a engolir. El gust dolçàs anava de la gola al cervell i li feia cosquerelles a les parets laterals del nas. Just llavors, Xumetra va tallar un baló, va enfilat la banda i va centrar. Víctor va fer el gol abans que Rossi. Ho va veure tan clar que s'hi va anticipar amb un colp de peu. De resultes de l'espasme, un tros de filipino li va pegar al vedat i se'n va anar pel conducte erroni.

Bep, bep.

Mentre els jugadors del Llevant celebraven el gol, Víctor va caure a terra i s'hi va recaragolar. Tot just podia respirar, alguna cosa se li havia quedat entravessada un punt més enllà de la gola i no passava ni avant ni arrere. Sabia que si no aconseguia desfer-se'n, en un parell de minuts la sang deixaria de regar-li el cervell i se li fondrien els ploms. Va tindre una premonició: en un mes tothom l'hauria oblidat, tret potser de la seua mare, que se'n recordaria de tant en tant, i cada

vegada menys. El seu cadàver es descompondria a poc a poc a l'interior d'una caixa fosca folrada de seda, amb la sola companyia de l'esquelet de l'àvia, traspassada deu anys abans i que en vida solia expressar-li el seu afecte amb monòlegs interminables sobre el temps de la postguerra. «Que em cremen!», va pensar, i amb les mans tremoloses va dirigir la seua última voluntat més o menys cap a la televisió. Allà, els futbolistes continuaven fosos en una abraçada i aliens al seu drama. A cinc minuts del final i amb un 2 a 1, els jugadors del Llevant feien esforços per perdre tot el temps possible. I això era l'únic que Víctor no tenia: temps. «La mort, la glòria, l'una a tocar de l'altra: això és la vida», aquestes són les coses que més o menys li van passar pel cap, a Víctor. A un pam del final s'havia tornat savi.

Siga com siga, un punt d'atzar regeix els destins de tothom i aquesta no era l'hora fatal de Víctor. Sense saber com, l'engruna de galleta es va desprendre i el xicot va tornar a alenar. Uns segons més i s'hauria convertit en un vegetal.

Bep, bep. Els ulls, grans com unes taronges i injectats de sang, se li'n van anar al mòbil. Roser, la mare, cantava a la dutxa: «*It's a human sign / when things go wrong / when the scent of her lingers / and temptation's strong...*». Víctor va agafar el telèfon i el va desbloquejar.

No tenia costum de fer-ho. No desitjava fer-ho. Tant de bo no ho haguera fet.

Hi havia uns quinze missatges d'un tal Jota Ve baixa la identitat del qual s'amagava rere la foto d'una platja al capvespre: «Fa tres hores que not veig i ja

tenyore, Rous» «Si puc nar al cine, Airi a fet plans i no vindra fins tard» «Punt de la Ribera a les 9?» «Piquem primer algo?» «Hui, lluna plena, huummm» «Tinc tanta set de tu».

I tot això esguitat de caretes alegres.

Per dir-ho a la fina, Víctor es va quedar exànime. Alguna cosa brunzia a l'interior del seu cap, com si un eixam de vespes s'hi haguera aplegat i l'haguera deixat estabornit. Qui era Jota Ve baixa i per què tenia tanta set de sa mare, i, sobretot, per què li deia Rous? Un company del supermercat, potser? La mare parlava sovint d'un tal Jonàs, el cap de personal; l'home estava a punt de jubilar-se, era farfallós i tenia no sé quin problema de cervicals. Per molt que s'hi esforçara, Víctor no podia imaginar-se el senyor Jonàs amorrentant-se a sa mare com a una garrafa. A més, la mare odiava el tal Jonàs perquè li feia la vida impossible. Es tractava d'una cita, una cita al centre d'oci d'Alzira, a les nou. Poca més informació tenia de Jota Ve baixa, excepte que devia ser casat amb una tal Airi i que assassinava l'ortografia cada dues paraules. Què pensava fer Jota Ve baixa amb sa mare a la llum de la lluna? Va intentar no pensar-ho.

Es va sentir la porta del bany. Víctor va deixar el mòbil on se l'havia trobat, damunt del braç del sofà, i va clavar els ulls en la televisió. El partit del Llevant contra l'Atlètic de Madrid s'havia tot just acabat i passaven un anunci de cotxes. Víctor se'l va mirar com si comprar un Renault Mégane fora la decisió més important de la seua vida. La mare va entrar enrotllada

en una tovalla de bany. Cantava baixet i amb els ulls mig aclucats mentre s'eixugava els cabells amb una altra tovalla.

–Estàs molt contenta –va deixar caure Víctor.

Roser va copsar el to irònic i va suspendre l'acció, es va mirar el fill un punt desconcertada i tot seguit va pensar: «adolescència, no s'aguanta ni ell», i no va contestar, no volia entrar en provocacions.

–T'has dutxat –va insistir Víctor.

–Tu també ho hauries de fer, et quedaries ben a gust.

El fill va ignorar el puntet de sarcasme, tampoc no volia entrar en provocacions.

–Que penses eixir?

–Això em faltava, tot el dia en dansa queestic. Vaig a posar-me el pijama, menjaré un poc de fruita i em deixaré caure al sofà.

–Ah. Jo també estic rebentat. Un dia dur, a classe. –Víctor va esperar per si ella volia fer cap comentari, però la mare va continuar desenredant-se els cabells.– Ha sonat el mòbil, per cert, una hemorràgia de whats-apps. T'he avisat, però estaves enmig del concert.

La mare es va llançar al telèfon, el va activar i va fer lliscar el dit un parell de vegades. Víctor no la perdia d'ull mentre ella reaccionava amb una desena de tics.

–Uf, no pot ser.

–Algun problema?

Roser va fer un gest ampli amb la mà i va bufar. De la seua reacció es podia deduir que algú havia posat una bomba al supermercat i s'hi havia tancat amb cinc ostatges.

–Sempre fan igual. Em podien haver avisat abans.

–Què ha passat?

Víctor es va preparar per a rebre una mentida, i es va sorprendre de fins a quin punt se sentia excitat.

–Tenim una reunió d'enllaços sindicals. Hem d'organitzar els torns de Nadal, el rotllo de sempre.

–Un dissabte a la nit?, els torns de Nadal?, a l'octubre? –Víctor va estar a punt de preguntar si la reunió es feia al Punt de la Ribera, però es va mossegar la llengua.

–La gent està nerviosa. Tothom vol saber a què atindre's per planificar les vacances.

–I no se'n pot ocupar cap altre? Hui has tingut torn, dius que estàs molt cansada, no?

La mare va tornar a bufar. No, no se'n podia ocupar cap altre, pel que semblava era la seua responsabilitat: anar al supermercat, negociar amb tres o quatre terroristes, qui sap si pelar-ne un parell i rescatar els ostatges.

–Ho sent, he d'anar-me'n –va dir com si li fera molta mandra–. Et prepararàs tu el sopar, rei? Se'm fa una miqueta tard.

–M'he fet unes galletes i un got de llet, no tinc més gana. No tornaràs tard, veritat?

Roser va fer ulllets de sentir-se culpable.

–Prefereixes que em quede?

–Dona, si és tan important..., això dels torns de Nadal. Si no hi ha ningú més que se'n puga fer càrrec...

La mare li va fer un bes. Després, sense perdre punt, se'n va anar a canviar-se de roba. Víctor va fer un bot i va anar al garatge. Es va mirar la bicicleta. Tenia les rodes quasi en terra. Va agafar l'inflador de mà i va

començar a manxar. Quan va acabar amb la primera roda se li va acudir que potser seria millor cridar un taxi, però va pensar que la picossada seria d'upa. Va acabar com va poder i se'n va tornar panteixant al sofà. La mare va aparéixer poc després. Es va acostar a Víctor i li va fregar els cabells.

—Quina pudor! Vas a una reunió de sindicalistes o a polvoritzar un frau de tomaqueres? —va dir ell, esquerp.

S'havia posat Coco Mademoiselle de Chanel, només unes poques gotes. Però no era el perfum el que havia posat el fill en punxes, va pensar Roser. S'havia fet gran i no estava ja per mangarrufes, era això. Per més que s'entestara havia deixat de ser el seu nino i això li resultava difícil de pair.

—Tu ja no em necessites, veritat?

—Què dius?

—A vegades dubte si he sabut educar-te tota sola. Però en fi, no sempre estaré al teu costat...

—Passa... alguna cosa?

Roser es va adonar que el fill estava tot roig i suat. Li va posar la mà al front i ell es va regirar incòmode.

—D'acord, ja et deixe tranquil. Me'n vaig. Quines ganes que tens de perdre'm de vista.